

Skautskou
cestou

Stan sa na chvíľu rozsvieti odleskom blesku. Kvapky dažďa bubnujú do vypnutého plátna. V diaľke zaduní hrom. Zbesilosť búrky ustáva.

Boli to drsné chvíle, ale tvoj stan zostal stáť.

Tvoje prikrývky sú suché.

Prebúdzaš sa do jasného, slnkom ohriateho dňa. Cítiš vôňu pripravovaných raňajok. Rozhliadaš sa zo stanu a rýchlo zobúdzaš svojho kamaráta, aby sa pozrel smerom k neďalekému rybníku. Mlžným oparom prebleskujú slnečné lúče.

Ostatní kamaráti z družiny sú už hore a rozložili oheň. Sú to tvoji najlepší kamaráti. Prežívate spolu nádherné dobrodružstvá a vieš, že sa na nich môžeš hocikedy spoľahnúť – ste predsa z jednej skautskej družiny.

Možno aj ty túžiš po zálesáckom táborení, splavovaní riek, cestách za dobrodružstvom, nevšedných zážitkoch a snáď najviac po skutočnom priateľstve.

Ak máš skutočný záujem a pevnú vôľu, neváhaj už ani minútu a vydaj sa v ústrety najväčšiemu dobrodružstvu svojho života – putovaniu po skautskej ceste.

Scouting je

- spôsob, ako poznáš, čo v tebe v skutočnosti je
- príležitosť ukázať, čo dokážeš
- spoločný jazyk chlapcov a dievčat z viac ako 150 krajín sveta
- priateľstvo, zábava, šport, odpočinok, poznanie, ale aj drina a prekonávanie seba samého
- nezištná pomoc druhým
- príprava na celý budúci život

Z oddielových a družinových výprav si prinesieš nespočetné množstvo zážitkov. Poznáš mnoho priateľov a postupom

času zisťuješ, že sa ti darí zdolávať aj zdanlivo neprekonateľné prekážky.

Tvoja družina je partiou dobrých kamarátov. Spoločne prežívate rôzne dobrodružstvá. Skautky a skautky majú v názve svojich družín obyčajne mená zvierat alebo rastlín. Symbol družiny nosíš na svojom kroji a je vyšíty alebo namaľovaný na družinovej zástave.

Družina má svoj pokrik, ktorým oslavuje svoje víťazstvá, dodáva si silu pred ťažkými závodmi, začína schôdzky a výpravy.

Ostatné družiny v oddieli majú zase iné zvyklosti, symboly a pokriky. Všetci sú hrdí na tradície svojej družiny. To je dobré, lebo iba tak môže mať každá družina svoju výnimočnosť a svoje tajomstvá. To všetko ju dokáže v ťažkých dobách udržať pohromade.

Každá družina robí samostatne mnoho vecí, ale všetky družiny majú spoločný cieľ, mnohé veci robievajú spoločne a dohromady vytvárajú dobrý oddiel.

Na oddielových schôdzkach a výpravách sa zídu všetky družiny, spoločne hrajú hry, súťažia, putujú prírodou, tábora. Inokedy pomáhajú a sú prospešní svojmu okoliu.

Nepříjemnú lenivosť pri rannom vstávaní mnohonásobne prevýšia zážitky z hier pripravených vedením oddielu raz podľa povesti o kráľovi Artušovi a rytieroch okrúhleho stolu, inokedy potom inšpirované výpravou Krištofa Kolumba do Nového sveta, tajomstvom faraónovej hrobky alebo pátraním po snežnom mužovi.

Zažiješ mnoho zábavy a na každej spoločnej akcii sa naučíš či dozvieš niečo nové. Raz vyrazíte na plávanie, výstavu, prechádzku na bicykli. Inokedy potom nad mapou pripravíte výpravu do neznámeho kraja a vydáte sa ako prospektori do krásnych, opustených kútov našej krajiny.

Tieto výpravy sú plné napínavého programu, zdokonalíš sa v nejednom športe, v závodoch a hrách si zmeriaš svoje sily s ostatnými a aj sám so sebou.

Nebude to však vždy jednoduché. Rozhodne nie tak, ako zapnúť televízor alebo napustiť si doma vodu do vane. Až budeš plniť obťažné úlohy, častokrát budeš unavený, sám sa budeš starať o svoje veci a udržiavať ich v poriadku, mnohokrát prepotíš tričko a neraz aj premokneš.

Možno sa oddiel dostane do situácie, kedy bude na vašom konaní, schopnostiach a pohotovosti závisieť odvrátenie nešťastia alebo záchrana života. Vtedy budú dokonale preverené vlastnosti každého z vás.

Činnosť skautského oddielu vychádza predovšetkým zo znalostí a schopností, ktoré sú obsiahnuté v skautskej ceste. Plnením ich jednotlivých úloh sa zdokonalíš v oblastiach, ktoré ťa zaujímajú a ktoré sú ti blízke. Aby si získal niektorý z troch Stupňov zdatnosti, je potrebné oveľa viac. Ich podmienky po tebe žiadajú, aby si získaval vedomosti z rady odborov a dokázal si poradiť v obťažných situáciách. Sú výzvou tvojej pohodlnosti. Pri prvom neúspechu sa nevzdávaj. Častokrát sa ponúka jednoduché riešenie – zložiť ruky so slovami „To neviem, nepoznám, nedokážem...“ Z úspechu budeš mať radosť nielen ty sám, ale aj ostatní, ktorí ti pri tom pomohli.

Medzi obľúbené hry skautských oddielov patrí stará indiánska hra Lacrosse. Hry dávnych domorodých kultúr sú významným, nie však jediným zdrojom námetov, z ktorých skautské oddiely čerpajú. Pestrá paleta menom scouting ponúka uplatnenie aj v množstve súčasných športových odvetví. Populárnou modernou hrou je napríklad Softball, ktorého kolískou sú krajiny Strednej Ameriky.

Skauting ti ponúka program nielen na oddielových alebo družinových schôdkach, ale aj pre tvoj voľný čas – pokiaľ budeš chcieť. Získal si veľa nových priateľov, ktorí majú chuť niečo spoločne robiť. Pri svojich záľubách sa stretávate aj v čase mimo oddielových akcií.

Skautská klubovňa, kde sa každý týždeň schádzate, doslova láka niečo tu vytvárať, maľovať, zaspievať si, porozprávať sa, prípadne si niečo prečítať. Je to miesto, kde môžete byť spolu sami, kuť plány a pripravovať ďalšie podniky, miesto, kde je vám spolu dobre. Z táborových debničiek sa ťahá kúzelná vôňa z uložených stanov, pokosenej trávy, živice, táborového ohňa. V daždivých a nevlúdnych dňoch vyťahujete zo skriň

staré kroniky, oddielové a družinové časopisy, albumy s fotografiami zachytávajúce spoločné zážitky, pomôcky k rôznym hrám, táborové náradie. Hráte hry, súťažíte, opravujete si svoju výstroj a rozmyšľate o výpravách, ktoré vás ešte len čakajú. V klubovni ten čas strašne letí. Skutočná skautská klubovňa je nad všetky školské triedy, nad vykobercované izby alebo neosobné klubovne Domov detí.

Stúpanie na horu

Ďaleko na vyprahnutom Juhozápade stojí indiánska dedina a za ňou sa z púšte týči vysoká hora. Vyšplhať sa na túto horu znamenalo veľký čin, a tak všetci chlapci túžili pokúsiť sa o to. Jedného dňa im náčelník povedal: „No tak, chlapci, dnes môžete všetci skúsiť na tú horu vyliezť. Vyjdite hneď po raňajkách a choďte tak ďaleko, ako len môžete. Ak budete unavení, vráťte sa, ale nech mi každý z vás prinesie vetvičku z toho miesta, kam až došiel.“

Vydali sa na cestu plní nádeje a každý cítil, že určite dorazí až na vrchol.

Ale čoskoro sa pomaly vrátil jeden tlstý, zavalitý chlapec a natiahol k náčelníkovi ruku, v ktorej držal kaktusový list.

Náčelník sa usmial a povedal: „Milý chlapec, ty si sa vôbec nedostal k úpätiu hory, ty si neprešiel ani púšťou.“

Neskôr sa vrátil druhý chlapec. Priniesol šalvióvu ratolesť.

„Došiel si k úpätiu hory.“ povedal náčelník. „Ale hore si nešiel.“

Ďalší chlapec mal vetvičku limby.

„Dobre.“ povedal náčelník. „Ty si sa dostal až k prameňom.“

Neskôr prišiel ďalší chlapec s kúskom rešetliaka. Keď ho náčelník uvidel, usmial sa a povedal: „Ty si sa šplhal nahor, dostal si sa až k prvému kamenistému splazu.“

Odpoludnia dorazil chlapec s cédrovou ratolesťou a starec povedal: „Podal si dobrý výkon, dostal si sa do polovice hory.“

O hodinu neskôr prišiel chlapec s vetvičkou z borovice. Tomu náčelník povedal: „Výborne! Ty si sa vyšplhal až k tretiemu pásmu, mal si za sebou tri štvrtiny výstupu.“

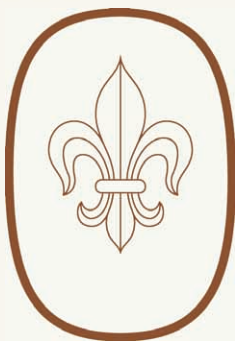
Slnko už bolo nízko, keď sa vrátil posledný. Bol to vysoký krásny chlapec vznešenej povahy. Prichádzal k náčelníkovi s prázdnyimi rukami, ale jeho pohľad žiaril: „Môj otče.“ povedal. „Dostal som sa tam, kde neboli žiadne stromy – nevidel som žiadne vetvičky, ale uvidel som Žiariace More.“

Aj starcova tvár sa rozžiarila, keď slávnostným hlasom nahlas hovoril: „Spoznal som to. Vedel som to pri pohľade na tvoju tvár. Ty si sa dostal až na vrchol. Nepotrebuješ žiadnu vetvičku. Je to napísané v твоjich očiach, zvoní to v tvojom hlase. Pociťil si nadšenie, môj syn, videl si nádheru hory.“

Odznaky, ktoré u nás dávame za vykonané činy, nie sú „ceny“ – sú to dôkazy toho, čo ste vykonali a kam ste až došli. Sú to iba vetvičky nazbierané po ceste, ktoré vám ukazujú, ako ďaleko ste sa dostali pri stúpaní na horu.

Stupne zdatnosti

Chlapec alebo dievča, ktorý vstupuje do oddielu, stáva sa nováčikom. V priebehu troch až štyroch mesiacov sa oboznamuje so skautským prostredím. Vtedy má možnosť zistiť, či budú jeho predstavy o činnosti v oddieli splnené. Začína plniť „Skautskú nováčkovskú“, spoznáva skautský zákon i sľub. Nováčik sa oboznamuje s prostredím skautského oddielu a jeho pravidlami, získava najzákladnejšie informácie a vedomosti pre ďalší pobyt v oddieli. Po zložení „nováčkovskej“ smie nováčik zložiť sľub a vlastne až po sľube sa nováčik stáva skautom. Na „nováčkovskú“ nadväzujú „Stupne zdatnosti“.

Stupne zdatnosti požadujú po tebe základné schopnosti a vedomosti z rady odborov, ako napríklad z oblasti skautingu, tábormníctva, prírody a jej ochrany, zdravotvedy, prvej pomoci, telesnej zdatnosti, rôzne zručnosti a podobne. I. stupeň je určený pre chlapcov (dievčatá) vo veku 12 až 13 rokov.

II. stupeň je určený pre chlapcov (dievčatá) vo veku 14 až 15 rokov. Jeho úlohou je rozšíriť si vedomosti I. stupňa. V prípade, že chlapec (dievča) vstúpi do oddielu až vo veku, pre ktorý je určený II. stupeň, nemusí plniť najprv I. stupeň, lebo po splnení II. stupňa získava všetky vedomosti I. stupňa, ale vo väčšom rozsahu.

III. stupeň je zavŕšenie skautskej činnosti v duchu skautského zákona a sľubu, uplatnenie skautských vedomostí vo všetkých odboroch na čo najširšom základe.

III. stupeň má byť sťaženým skautským programom pre vyšší vekový stupeň skautskej výchovy. Vo vekovo rovnakých družinách môže byť k nemu pripojený špeciálny program skupín a záujmových krúžkov, napríklad v odboroch telesného cvičenia (cyklistika, ľahká atletika, bojové alebo tímové hry, lyžiarstvo), vo vodáctve, leteckej a motoristickej príprave, v činnosti dramatickej, v ručných prácach a podobne. Táto špeciálna činnosť nech je vyjadrená zloženými odborkami.

Odborky

Niektoré oblasti skautského programu ti budú bližšie a prejavíš o ne väčší záujem. Budeš sa im viacej venovať. Za tvoje vedomosti a splnené podmienky v daných odboroch získaš od vedenia oddielu uznanie, ktoré bude navonok vyjadrené na pravom rukáve tvojho kroja „Nášivkou“ danej odborky. Celkový počet odboriek je vyše 70, takže naozaj si máš z čoho vyberať. Okrem toho môžeš získať aj zvláštne odznaky, medzi ktoré patrí aj odznak Troch orlích pier.

Odznak „Troch orlích pier“

získa skaut, ktorý skúškou preukáže, že je schopný sebazaprenia a trpezlivosti. Môže byť skladaný iba na letnom tábore a jeho plnenie sledujú ostatní prítomní členovia oddielu. Kontrolou je skautova česť.

Podmienky skúšky:

1. Skaut zachováva od večierky jedného dňa do večierky druhého dňa (24 hodín) úplné mlčanie a pôst. V tomto čase smie piť iba vodu.
2. Od východu slnka až po jeho západ prežije skaut tento deň osamotený, nikým nevidený.
3. Prenocuje sám len s výstrojou a najpotrebnejšími pomôckami na mieste určenom vodcom oddielu, ktoré síce nie je z tábora vidieť, ale je na dosah zvuku skautskej píšťalky.

Z histórie zboru

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi horami, ôsmimi dolinami, deviatimi mestami a desiatimi sídliskami, vtedy, keď sa ešte voda sypala a piesok sa lial, čo nebolo zase až tak dávno, vznikol z čista jasna náš zbor.

25. oddiel skautov vznikol na jeseň v roku 2001, kedy sme podnikli naše prvé podujatie - výpravu na Stánisko. Z historických prameňov sa dozvedáme, že za presný deň vzniku sa preto považuje 21. 10. 2001.

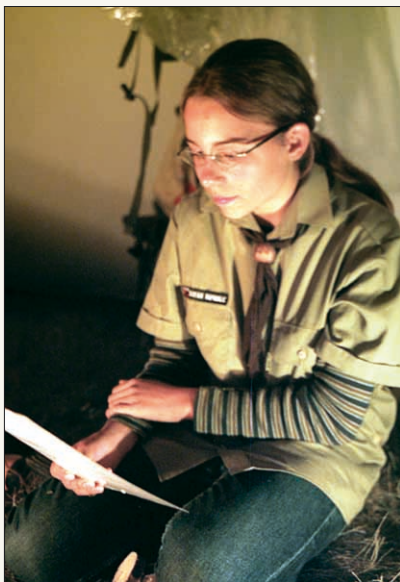
V decembri 2001 sme spolu so 17. vojom víčať vytvorili skautský zbor s číslom 113, ktroý sme neskôr premenovali na 113. zbor Modré hory. Čoskoro sme sa rozšírili o ďalšie oddiely, 8. roj včielok a 7. oddiel roverov.

Skautský život nášho zboru prebieha v prvom rade v družinách (6 - 8 členov). Stretnutia jednotlivých družín (družinovky) sú každý týždeň v klubovni. Stretnutie celého oddielu v klubovni (oddielovka) býva dvakrát do mesiaca. Na družinovkách a oddielovkách sa zoznamujeme s lesnou múdrosťou, základmi prvej pomoci, zásadmi bezpečného pohybu a pobytu v prírode, odohráme množstvo hier a aktivít na rozvoj zručností, schopností, tvorivosti, komunikácie, zamýšľame sa, diskutujeme, plánujeme akcie...

Činnosť družín či oddielov pokračuje cez víkendy jedno- až trojdňovými akciami priamo v prírode. Tu sa teória z klubovne prelína do praxe v teréne.

Všetky naše aktivity vrcholia v lete na táboch, kde si všetko zabezpečujeme svojpomocne, vrátane stavby tábora „na zelenej lúke“, zásobovania potravinami, varenia...

Medzi každoročné tradičné akcie zboru sa okrem letných táborov (2 - 3 týždne) zaradili aj jesenné tábory (5 dní) a zimné tábory (8 dní). Nezabudnuteľné chvíle táborov sme prežívali v rôznych končinách nášho krásneho Slovenska.

Letné tábory

2002 - Východná, 2003 - Východná, 2004 - Východná, 2005 - Rakša, 2006 - Rakša, 2007 - Rakša

Jesenné tábory

2002 - Mokrad', 2004 - Vrútky, 2005 - Zuberec, 2006 - Blatná, 2007 - Praha

Zimné tábory

2002 - Štiavnické Bane, 2003 - Flajšová, 2005 - Flajšová, 2006 - Novot', 2007 - Paráč, 2008 - Demänovská dolina

Náš život v zbere si nevieme predstaviť bez Skautských Vianoc - trojdňovky s prespávaním na chate, trojdňovky plnej hier, výletov, darčiekov a samozrejme so „Štedrou večerou“.

Takisto sa nevieme dočkať Bielej Stuhu, bežkárskeho preteku v okolí Banskej Štiavnice. Avšak vždy na prelome januára a februára prežívame jej ďalší ročník. Okrem klasického preteku

pre bežkárov prebiehajú aj ďalšie sprievodné akcie, ako napríklad Olympiáda v netradičných a recesných disciplínach, Filmový festival s odovzdávaním Oskarov, Mestské hry v uličkách Banskej Štiavnice, Čajovňa a podobne.

Betlehenské svetlo je akcia, ktorá nás sprevádza tesne pred vianočnými sviatkami. Roznášame Svetlo lásky dovezené z Betlehema ľuďom do domácností, kostolov, alebo do rôznych kultúrnych a spoločenských zariadení, odkiaľ si ho potom ľudia odoberajú sami.

Aj keď vyrastáme na sídlisku, na naše Paneláky nedáme dopustiť. Kto si však myslí, že panelová výstavba na nás pôsobí blahodárne, je na omyle.

Zabudni na skvosty našich stavebných architektov. Povedz Panelák a každý u nás sa už teší na mestské hry s kriminálnou zápletkou. A nie hocijakou. Tu ide do tuhého. Spomeňme si len, ako sme riešili „Záhadu cukrárne u Ota“ alebo „Zastavte sekáča Lojza!“. Sherlock Holmes a dr. Watson sa môžu strčiť.

K našej skautskej činnosti neodmysliteľne patrí aj aktívna podpora

Dňa narcisov zameraného na pomoc a podporu zbierky organizovanej Ligou proti rakovine. Skauti majú možnosť priložiť ruku k dielu a byť osožní, ako nám hovorí 3. bod skautského zákona.

Vodácky rok je dosť špecifická aktivita nášho zboru, lebo trvá počas celej jari a leta. Na plavárni prejdú deti kurzom plávania, v lodenici získavajú skúsenosti a zručnosti na dvojkanoe, s pádlovaním, techniky plavby na kajaku a postupy pri krízových situáciách. Najprv sa jazdí na rovnej hladine v karloveskej zátok, po zvládnutí základných techník sa jazdí aj na prúdoch zátoky a neskôr aj na hlavnom toku Dunaja. Vyvrcholením vodáckeho roku v lodenici býva splav. Vodné aktivity sú neopakovateľné a zážitky z nich sa nedajú získať nikde inde.

Ochrane prírody sa venujeme nielen výchovnými a vzdelávacími aktivitami na schôdkach a ekologickým chovaním sa na výletoch, ale súčasne spolupracujeme so Správou Chránenej krajinskej oblasti Malé Karpaty. Zúčastňujeme sa ochrannárskych brigád, pravidelne na Devínskej Kobyle a na Čachtickom hradnom vrchu. Z brigád môžeme spomenúť Svätajurskú trojďňovku - brigády na Tematíne a Čachticiach, ďalej na Červenom kameni, Borskom Mikuláši, pri Hlohovci.

Okrem týchto ochrannárskych aktivít máme v starostlivosti hrad Ostrý Kameň pri obci Buková. Okrem klasického vyčistenia od odpadkov po turistoch odpratá-

vame popadané kamenivo z hradných múrov, spevňujeme chodníčky, osadili sme informačnú tabuľu o hrade. Takisto pribudli odpadkové koše, aby odpady končili v nich a nie v celom areáli zrúcaniny. Na Ostrý Kameň nás to zavedie aj niekoľkokrát za rok.

Nezabúdame ani na odborný rast našich radcov, ktorí vedú družiny. Dvakrát do roka organizujeme Radcovské trojdňovky.

napríklad Wajcowka či Daďe tam.

Našu činnosť obohatili aj medzinárodné aktivity, zrazy a akcie skautov v európskom či svetovom merítku. Tu môžeme spomenúť návštevu skautských vodkýň z Japonska (2002), návštevu skautov z USA a spoločné táborenie pod názvom Priateľstvo spod Tatier (2003), výpravu do Poľska a spoločnú trojdňovku s poľskými skautmi (2004), letnú expedíciu Ostrovy 2005, ktorá bola tvorená týždňom s írskymi skautmi, putovanie po Britských Ostrovoch a najmä veľké stretnutie skautov z celého sveta Eurojam 2005. V roku 2006 nás navštívili skauti z Poľska (2006) a v roku 2007 sme zrealizovali krásnu letnú expedíciu do Grécka, na vrchol Olympu a mnoho zaujímavých miest.

Neopakujúce sa akcie alebo akcie, ku ktorým sa vraciame nepravidelne, zanechávajú v nás rovnako hlboké zážitky ako tie tradičné. Najradšej spomíname na bojovú hru Boj o Excalibur (Vsetín - ČR, 2004, 2005), Rytierska trojdňovka (Dobrá Voda 2004), Nočná hra na Vsetíne (Vsetín - ČR, 2005), putovné týždňovky s poetickými názvami ako

Ako sme to videli

Alan Napoleonom

Cesta na hradisko bola celkom nezvyčajná, lebo Alan nikoho neprovokoval, lebo jeho samotného provokoval Vlado. Alan na to prirodzene nebol zvyknutý a začal byť zúrivý. Nakoniec na celú ulicu zreval, že je Napoleon a že ho nikto neporazí. Lenže to počul mierne podnapitý chlapík oproti, ktorý sa ho opýtal: „Ty si Napoleon?“ a dostal záchvat smiechu. Alan to zjavne nečakal, dosť ho to prekvapilo, otočil sa a začal sa červenat'. (MartinKa - Zimný výlet do Karpát, 27. 1. 2007)

O trenčianskom Skautskom dome a aj o tom, ako si dáme patentovať lepidlo

Trenčiansky Skautský dom, náš prístrešok na najbližšie tri dni, bol ako z rozprávky... nie je celkom jasné z ktorej presne, ale pravdou ostáva, že bol naozaj priestranný a zvonka vyzeral... tak klubovne. Možno to bolo práve skvelou verandou kde sa perfektne sedelo... alebo možno pôsobil tak rodinne vďaka skautom ktorých bol úplne plný... Kým sa vytratili, my, aby sme sa zrejme necítili celkom stratení v cudzom meste, šli sme kamsi, kde to dobre poznáme... do dôvernej Billy... len doplniť prísady na kuchárske veľdielo ku ktorému sa schyľovalo už celkom neodvratne. Na večeru sme mali totiž rizoto.

Zistili sme, že taká Žofka je úplne skvelá, pretože výdatne asistovala pri varení, a že keď sa všetci do niečoho spoločne pustíme, bude sa nás to držať ako... šťastie alebo skôr to rizoto, ktoré sa nás držalo skutočne až do konca trojdňovky z niekoľkých príčin. Po prvé ho nebolo málo, po druhé sa výdatne lepilo a po tretie, nebolo toho dobráka, čo by ho zlikvidovalo... ale spalo

sa nám po ňom výborne. (Anka - Trojdňovka v Trenčíne, 3. 10. 2003)

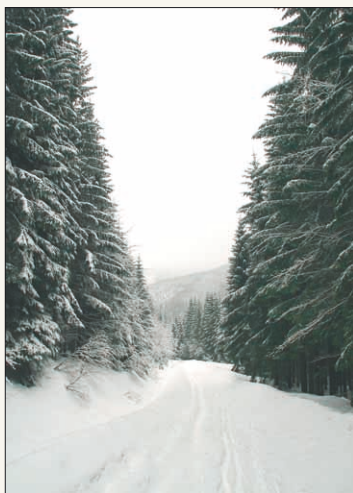

Biela Stuha 2004

Na druhý deň po raňajkách a vyštvieraní sa na kopec, kde boli aj bežkárské trate, sme sa zgrupili po zborech a otvárací ceremoniál sa mohol začať. Vystúpil ctihodný POWELLIUS I. DOMÁCI (Charlicus domesticus), privítal nás na obnovení Bielej Stuhe a vyzval všetky zúčastnené zbory, aby sa predstavili. A keďže nikomu sa nechcelo vymýšľať nový pokrik

opäť sme využili ten Teov: „Naše srdce láskou horí, k sto trinástke Modré Hory.“

Všetci sme potom zaznačili svoje mená na Bielu Stuhu a odobrali sa buď bežkovať alebo hrať skvelú zimnú olympiádku, ktorá mala tieto disciplíny: Vlekár (na sánkach sa 1 chudák musel vytiahnuť po lane do kopca a ostatní ho istili), Detský kútik (preniesť 2 malé deti na lyžiach do a z kopca), Truhlojazda (jednoduché, na truhle zísť kopec čo najrýchlejšie), Babylonská veža (postaviť čo najvyššiu vežu zo snehu za 3 minúty), Korčuliar (na korčuliach za 5 minút čo najviac koliečok), Siamske trojča (zviazaní za sebou zísť na lopároch čo najrýchlejšie dolu), Rímske záprahy (odviecť 1 človeka na lopári čo najrýchlejšie určenú trasu), Poľovačka na snehuliaka (postaviť čo najkrajšieho snehuliaka a následne ho 3 hodmi palicou čo najviac zničiť) a Pevnosti (súboj 2 družstiev o územie).

V tretí deň, nedeľu, prebiehal samotný pretek. Ontala, Mimi a ja sme tvorili štart a cieľ, čo bola práca, pri ktorej človek nemal šancu spotiť sa. Náš zbor sa zúčastnil v hojnom počte a všetci z nich sa z trasy vrátili. I keď niekto (Jožo) po svojich, niekto (Mišo O.) so zlomenou paličkou, niekto (Janči) z úplne iného smeru a niekomu (Šarkan a Ježko) dokonca bola trasa prikrátka a potreboval si ju predĺžiť. Potom ešte pátracia čata s vysielacami v zložení Teo a Teo musela hľadať 2 baby z prvého zboru. (Smajlík - Biela Stuha 2004, 30. 1. 2004)

Vodný trojkopčiak

S troškou námahy sme sa teda postupne všetci dostali na druhú stranu potoka. No ešte pred tým, ako vznikol náš báječný mostík, sa niektorí drsníaci (Rodrigo) a drsníčky (Smajlík) snažili na druhú stranu jednoducho preskočiť. Rodrigovi sa to aj podarilo, lenže nanešťastie Smajl si to akosi zle vypočítala a ani sme sa nenazdali, keď sme zistili, že je po kolená mokrá. Naozaj jej vtedy nikto nezaviedel, lebo bola poriadna kosa.

No Sova sa zase raz zahral na superhrdinu a ako správny šarmantný gavalier si so Smajlíkom potom vymenil ponožky (teda, vlastne nakoniec len jednu), čo bolo podľa mňa ozaj, ale ozaj obdivuhodné a pekné od neho. Čiže, vyzuť sa a dať si na nohu mokrú, potokovú, studenú Smajlovu ponožku, to skutočne neviem či by som vtedy dokázala, ale myslím, že v tomto nie som sama... (Trepí - Jarný trojkopčiak, 19. 3. 2005)

Panelák VII - Zastavte sekáča Lojza

Libreto

Celé sa to začalo pred mnohými rokmi. Lojzo pracoval ako obchodný zástupca istej zahraničnej spoločnosti ponúkajúcej rôzne haraburdie „zaručenej svetovej kvality“. Lojzovi však k srdcu najviac prirástli mačety, ktoré boli vďaka svojej čepeli a brilantne laserom brúsenému ostriu určené na sekanie všetkého možného. Navyše vďaka zdobenej rúčke mohli vkusne vyplniť prázdny priestor v nejednej obývačke. Ako dobrý obchodník ich pri každej vhodnej príležitosti predvádzal svojim potenciálnym zákazníkom. Lojzo sa bez svojich obľúbených mačiet nepohol ani na krok. Kolegovia ho nevolali ináč ako Lojzo - Sekáč.

Všetko má však svoju mieru - Lojzo ju ale nepoznal. Každý svoj voľný čas zasvätil predaju mačiet. Už poriadne ani nejedol a nespával.

Jedného dňa sa Lojzo dostal na psychiatrickú nemocnicu Philipa Pinela v Pezinku - teda do blázince. Po niekoľkých

škótskych strikoch a pobyte v molitanom vystlatej miestnosti zistil, že násilím sa tak ľahko na slobodu k svojim mačetám nedostane. Celé hodiny a dni Lojzo snoval plán ako utiecť z tohoto hrozného miesta. Konečne sa mu však splnil jeho sen. Už od rána je v celom blázinci čulý ruch. Je predsa 1. apríl a drvivá väčšina osadenstva chystá pódium v pavilóne „Napoleon“ na oslavy. Drvivá väčšina, ale nie všetci.

Zošerieva sa a Lojzo sa so svojou bandou spoluutečencov prediera malokarpatskými lesmi smerom na juhozápad. Ženie ho iba jedno - nájsť svoju mačetu a pomstiť sa všetkým za dlhé dni strávené v blázinci. Je už iba otázkou krátkeho času, kedy sa

Lojzo dostane do Bratislavy, nájde svoju mačetu a...

Situácia je vážna! Veľa ľudí môže byť ohrozených... Polícia je bezradná... Lojzo je čoraz bližšie a bližšie...

Bratislava potrebuje aj Teba... Nedovoľ aby došlo k najhoršiemu...

Hra

Stretli sme sa pred klubovňou a ako dosť početná skupinka sme zamierili na Kolibu, kde sme sa stretli s ďalšími pátracími partiami. Po chvíľke čakania pribehli psychiatri v dlhých bielych plášťoch a začali robiť humbuk okolo Lojzovho útoku z blázince v Pezinku. Nakoniec nás nasmerovali na konečnú trolejbusu.

Tu sme našli iba Tigra. Dal nám papiere s názvami ulíc a vetami, ktoré bližšie určovali miesto na ulici, kde mala byť schovaná indícia. Keď si skupiny ako-tak prečítali pokyny, rozprchli sa po celej Kolibe. Indície schované na najrozmanitejších miestach určovali skrýše v Starom meste, kde sme mali hľadať ďalej. Týchto indícií bolo 6, a ktorá skupina ich všetky našla, mohla sa trepať zase do mesta a pokračovať v hľadaní.

Po Starom meste sme postupne nachádzali indície asi takéhoto formátu:
 VYDAVATEĽSTVO IKAR,
 STRANA 11, KNIHA GLÓBUS
 EURÓPA, RIADOK 2, SLOVO 2

a pod. Z toho vyplývalo, že musíme nájsť kníhkupectvo, ktoré by bolo v sobotu pobebe ešte otvorené. Takých nie je veľa, ale nejaké sa určite našlo. Tam sme zistili, že slovo zodpovedajúce týmto podmienkam bolo: BRÁNA. No, lenže toto nám figu pomohlo, keďže mapu s konečnou indíciou držali v úschove Lojzovi kumpáni, ktorí boli pod radnicou na Hlavnom námestí, a tí nám ju nedali len tak zadarmo. Požadovali, aby nejaký človek, či decko, alebo aj dedko, hlavne aby to nebol účastník tejto akcie, slalomovo preskákaval deväť lavičiek. Všetci si povedali: „No zbohom!“ Ale napokon sa všetkým podarilo zohnať nejakú dobrú a obetavú dušu, ktorá podstúpila túto šialenú úlohu. Keď už niekto aj preskákaval lavičky, tak nám to aj tak ešte nedali, ale chvíľu s tým ešte behali po námestí a my sme ich museli naháňať.

Na mape boli rôzne slová umiestnené na rôznych miestach. Keby sme nezistili kľúčové slovo z knihy, tak by sme boli nahraní. Útrap a záľudností bolo habadej, ale nakoniec sme sa prepracovali do Sadu Janka Kráľa. Tam už čakal samotný, hľadaný Lojzo so svojimi kumpánmi a mačetami. Konečná úloha spočívala v tom, že sme museli dostať aspoň tri veci (z troch mačiet a dvoch fliaš) do oblúkovitej stavby v určitom časovom limite. Keď sme toto splnili, dostali sme

pamätný list ako potvrdenku, že sme chytili a zastavili Sekáča Lojza. Potom sme sa všetci, mokří ako myši rozutekali domov. Takto slávnostne a vlhko sa skončil Panelák VII alebo teda: Zastavte Sekáča Lojza. (Lucia - Panelák VII - Zastavte Lojza Sekáča, 9. 4. 2005)

Totálne sa sparit' alebo ako sa to všetko začalo

Síce ešte vonku mrzne až praští, ale ani sa nenazdáš a je tu jar. Jar a s ňou samozrejme kopa trojdňoviek navon, na ktoré sa už určite aj ty veľmi tešíš. No a ak si na trojdňovku zoberieš aj TRUHLU^(TM), tak ti tieto trojdňovky neznechutí ani dážď, ktorý prihrmí v strede noci, ba práve

naopak, budeš zaspávať pri lahodnom cupkaní kvapiek a slastne sa prevažovať vo svojej TRUHLE^(TM).

Pri slove TRUHLA^(TM) určite mnohým z nás prebehne mráz po chrbte. Nie, samozrejme nie

je reč o klasickej truhle, ktorá nás sprevádza na poslednej ceste, ale o prístrešok proti dažďu, o mladšiu sestru cely, no proste o TRUHLU^(TM). No ale poďme pekne poporiadku.

Je tomu už niekoľko rokov čo naša výprava dorazila nad kamenné more vo Vyhniach. Šťastie nám dovtedy prialo, boli sme na ceste už vyše dvoch týždňov, ale zatiaľ sme zažili len jeden silnejší dažď. Bolo nám jasné, že toto šťastie nemôže trvať večne, a ťažké čierne mraky nám dávali za pravdu. Teo zavolať kolegom do roboty, nech kuknú na radar, že čo a ako. Odpoveď bola jasná - do pol hodiny tam máte lejak.

Začali sme teda stavať prístrešky. Igelitov a cielt bolo žalosťne málo. Ja som z útrobu svojho batoha vyhrabal akurát igelit veľkosti asi 150 x 100 cm a tenkú bielu šnúрку, ktorá sa na daždi premočí a roztrhne. Všetci stavali ako o dušu, vo vzduchu bolo cítiť vodu. Stihli sme to len tak, tak. Každý z nás vošiel do svojho prístrešku (keď sa to vôbec tak dá nazvať). Pocity aké má človek, ktorý sa zasúva pod igelitové čudo ktoré sa na bokoch dotýka zeme a v strede má výšku asi 30 centimetrov nemusím opisovať, mimochodom preto TRUHLA^(TM). Slovné spojenia ako „pretočiť sa z boku na bok“ a „mať celý spacák v suchu“ TRUHLA^(TM) jednoducho nepoznala. O to horšie bolo prebudenie ráno, keď som bol viac sparený ako zmoknutý...

Moje prvé slová ráno boli „TRUHLA^(TM) - nikdy viac!“. Ale ako sa vraví „nikdy nehovor nikdy...“ Viacerí sme dali hlavy dokopy a strmhlavý vzostup TRUHLÝ^(TM) nedal na seba čakať...

Ľudia čo mali cely, sa na nás „truhlistov“ odvždy pozerali z nadhľadu a zastávali názor, že TRUHLA^(TM)

nepremokavosťou, nízkou váhou, malými rozmermi a podmanivou modrou farbou sa stal silnou konkurenciou celty. Kým celtisti prácne napínali celtu aby bola nepremokavá, truhlisti len voľne prehodili truhlu cez nosnú šnúru a kraje zahádzali kameňmi, veď igelit nepremoká nikdy...

Celtisti videli v TRUHLE^(TM) silnú konkurenciu a ihneď začali s diskreditačnou kampaňou, no už ani články typu „ukrutne sa sparil pod truhlou“, či „truhlisti žmýkali zo spacákov vodu“ nemohli zastaviť prudký vzostup tohoto malého zázraku. Kým pod celtu sa zmestil iba jeden človek, ubytovacie kapacity truhly boli takmer neobmedzené. Truhla bežne poňala troch ľudí.

Nehovoriac o projektoch ako „spojené truhly“ alebo „družinová truhla“ či megalomanský projekt „oddielová truhla“, ktorá by bola zo supertenkého šušťavého igelitu.

Ambície truhly boli veľké a celtistom robili vrásky na čele. Nevzdávali sa a zaútočili na slabé miesto truhly, ktorým bol tenučký igelit, ktorý sa pri náporoch vetra trhal, takže TRUHLU^(TM) bolo treba často opravovať. TRUHLA^(TM) nelenila a prešla do protiútok a uviedla svoj nový produkt. Tentokrát vyrobený z tvrdých priesvitných igelitových vriec na odpady. TRUHLA^(TM) teraz už vydržala naozaj všetko. TRUHLA^(TM) zaútočila naraz na viacerých frontoch. Tenučkú nosnú bielu šnúрку zamenila za REP šnúрку a kamene ktorými bola len tak prichytená vymenila za veľké klince no a hlavne zväčšila veľkosť na 1,8 x 1,8 metra, čo poskytovalo obrovský

komfort. Kým pod celtou sa dá iba ležať, pod TRUHLOU^(TM) sa dá okrem ležania aj sedieť, čítať kniha, baliť batoh. Do TRUHLY^(TM) môžeš pozvať družinu a môžete si v nej zahrať nejakú tú hru. A teraz pozor! V TRUHLE^(TM) sa dá aj variť na benziňáku a to už celta vonkoncom nedokáže... (Amigo, 4. 5. 2006)

Splav Hrona

Ráno sme naložili lode pustili sa po prúde dravého Hronu. Obsadenie posádok lodí bolo nasledovné: Ja s Alanom, Šarkan s Johnym a Teoretik sám iba so svojou odvahou.

Podotýkam, že ak si myslíte že kanojky, ktoré v našej lodenici sú, sú staré a zničené, tak

keďže zaútočil na našu loď, tak som opätovoľ palbu na Šarkanovu loď a nepripravený Johnny schytal tri plné salvy a ostal celý mokrý.

Keďže som mal už na pravej ruke otlaky, tak som presvedčil Alana, aby sme sa vymenili. Lenže Alan si povedal, že na pravej strane kormidlovať nevie a chce sa vrátiť späť na ľavú stranu lode. No keďže ja som nehodlal ustúpiť, tak Alan začal štrajkovať a prestal kormidlovať. Pred nami sa ale objavili pereje a keďže Alan stále štrajkoval tak sme vbehli bokom do zrovna tej najväčšej, lenže vďaka mojim modlitbám a tomu, že som vyvažoval loď sme sa nakoniec neprevrhli. Neskôr Alan vymyslel riekanku, ktorú stále omieľal Šarkanovi, citujem: „um falunk Šarkan je starý skunk“, Šarkana to

to, na čom sme sa plavili, by sme mohli nazvať vrakom, konkrétne naša loď mala už aj zaplátané záplaty a celkom slušne do nej tieklo.

Počas plavby meandrami Alan obvinil Šarkana, že spoločne s Miškom navštevuje klub „Spider“, ktorý je určený pre homosexuálne orientovanú klientelu. Šarkan reagoval tým, že Alana ošpliechal, čo ešte viac utužilo podozrenie. No a

prestalo baviť a odpovedal paľbou na našu loď, ale nepodarilo sa mu získať drvivé víťazstvo. Tak aby Alana ponížil, zobral mu pádlo. Alan si pádlo musel vyprosiť naspäť. (MartinKa - Splav Hrona, 5. 5. 2006)

Alternatívny puťák

Ráno nás zobúdzajú zvony kostola a mládežnícky súbor cvičiaci na omšu. No kto by sa nedal do reči s tromi bláznami s veľkými batohmi? Za chvíľu sme potom poznali polovicu spevokolu z neďalekej dediny Lednické Rovne. A keďže im autobus tak skoro nešiel a krčma bola za rohom s čapovanou Kofolou či Vineou iba za

!10SK! za polliter, kto by si tam neskočil. Keďže rovnaké ceny i kofolu s vineou mali v celom okolí, po dočapovaní vody sme uprednostnili prehliadku hradu. Hrad bola vlastne tá jedna miestnosť, v ktorej sme spali, pár zrúcanín a hradby tiahnuce sa po úzkom hrebeni Lednických brál.

Čakal nás kopec a schádzanie popri nádherných Červenokamenských bradlách. Cesta by to ani náročná nebola, keby si Amigo nezmyslel, že kopce tu ani také vysoké nie sú a značky idú tak alternatívne, že keď pôjdeme popod Lednické bralá, určite na našu modrú opäť narazíme. Mal pravdu. Púchovská modrá je naozaj alternatívna značka. Doviedla nás do dediny Červený Kameň. Ako tvrdia dedinčania, oni sú ten pravý a starší Červený Kameň.

Po rannom rozhodovaní o pokračovaní našej cesty sme sa rozhodli Púchovskú modrú dokončiť a potom „nejako“ zliezť do Krivoklátu. Na mieste, kde sa modrá končila, práve popíjali pivo dva miestni a tak ich Amigo poprosil či nás neodfotia. Súhlasili ale len pod podmienkou, že ich aj Amigo potom odfotí. Odfotil ich a aj seba a Sovu na ich poníkovi. Ja som sa nahovoriť nedala a neskôr, keď Amigo a Sova riešili svoje smradľavé nohy, ja som sa im len smiala.

Nie je dôležité byť BIG ale GREAT, 31. 7. 2006)

Stretnutie s bezdomovcom

Na nasledujúce ráno sme sa išli pozrieť na hrad. Pretože v dedine aj všade okolo bola hmla, vyzeralo to z hradu ako nad oblakmi.

Keď všetci vstali, pustili sme sa do roboty. Sekali sme kriky, hrabali sme trávu a všetko sme to nosili do lesa. Ako sme to donosili, išli sme na hrad zbierať odpadky.

Zrazu sa tam objavil cudzí dedko (asi bezdomovec) a pýtal sa, či sme nevideli jeho červenú tašku. Aďo sa pozrel do vreca s odpadkami a bola tam. Takto sa nás pýtal na ďalšie 3 veci a tie tam boli taktiež. Po tejto srande sme išli naspäť tam, kde sme sa zložili

Amigo testoval alternatívnu stravu. Zelená nátierka, asi brokolicová, tesne po otvorení explodovala na všetky strany. Nikto sa neponúkol, no Amigo i tak dodnes tvrdí že bola veľmi dobrá a že pri alternatívnej strave ostáva. Puťák to bol veľmi alternatívny, v krásnej a Pánom Bohom zabudnutej krajine. Dúfam že nás nabudúce bude opäť o čosi viac. (Smajlík -

- bolo to pri ceste na hrad. Tam sme si chvíľu oddýchli. Zrazu sa na ceste zjavil ten bezdomovec, zastavil sa pri nás, pozdravil, obzrel sa okolo seba a zbadal čokoládu. Vypytoval sa, či by sme mu z nej nedali. My sme ho slušne ponúkli, no on skromne schmatol asi polovicu čokolády a strčil si ju do vreca. Nakoniec po 10 minútach odišiel. Snáď konečne. (Marco - Trojdňovka na Čachtický hrad, 29. 9. 2006)

Pravá či ľavá ruka ?

Skúsime si spolu predstaviť horúce Atény, krásne počasie, klubovňu na kraji mesta pri ktorej v plnej kráse rastie krásny park. Klubovňa je naozaj veľká. Je to pekný kus pozemku. Po vstupe popod drevenou bránou, kde bol napísaný názov, (ktorý ostane utajený, pretože som

ho zabudla), stáli 4 budovy. Hlavná, kde sme nemali vstup, ďalšia bola obytná budova pre domácnosti, naša ohromná stavba s klimatizáciou na druhom poschodí, na prízemí sprchy. Plus jedáleň, ktorá bola vybavená kuchyňou, chladničkou a aby sme neboli dostatočne rozmaznaní tak tam bola dokonca mraznička. No to by človek nepovedal.

Keď sme boli prichystaní na ďalšiu výpravu do rozhorúčeného a rozpáleného mesta Atény, zvrchol sa neobyčajný rozhovor na ešte neobyčajnejšiu tému. Ako vždy, bol v tom zapletený náš milovaný Alanečko, veľmi zábavná a občas provokatérska osôbka. V dobrom úmysle, chtiac pozdvihnúť jeho sebavedomie hneď zrána, obrátila som sa na neho s celkom nevinnou otázkou:

“Alan, ty si ľavák, že?”

“Jasná vec, že som ľavák.”

“Tak prečo potom píšeš pravou rukou?”

“Pravou? To asi ťažko,” a zamyslene sa pozrel na obidve ruky. “Ja som ľavák a píšem ľavou rukou. Veď predsa s ňou aj jem!”

Postupne po jednom sa nás začal pýtať, ktorou rukou píšeme a my sme mu na to všetci rovnako odpovedali:

“No predsa touto,” a jednoznačným pohľadom na ľavú ruku sme ho nenechali na pochybách.

“To je teda pekná blbosť. Viete čo, ja sa spýtam Teoretika. Ten je predsa tiež ľavák. Teo, hej Teo, ktorou rukou píšeš!”

Teoretik veľmi presvedčivo zvolal: “Alan, no predsa pravou!”

“Ty kokso, tak potom predsa aj ja.”

Je zaujímavé, že človek ešte v Alanovom veku má totálny hokej, či je pravák alebo ľavák. Teším sa na ďalšie krásne postrehy a zážitky. (Expedícia v Grécku - Pravá či ľavá ruka, 6. 9. 2007)

Čo sme kedysi povedali:

- Smajlík, predstav si že...
- Nemôžem, bolia ma nohy. (Smajlík)
- Čo ťa párky naháňajú?! (Horolezec)
- Malo by to byť pútavé... To by sme ale museli behať hore bez... (Anka(ZU))

Ktoré veci treba urobiť, než si ľahneme v lete do spacáku?

- Pozriem sa, či tam už niekto nespí. (Peťa)

...než sa okúpate v potoku?

- Kuknúť sa, či tam nie sú pirane. (Veronika)
- Prezliecť sa do plaviek, ak nahý, pozrieť sa, či nie je na blízku veľké mesto. (ZU)
- Vypnúť fén. (Peťa)

Tentokrát sa Pigoš zaujímal o to, aký mali ľudia z nášho zboru prvý zážitok z lodenice (ten kto tam ešte nebol, píše o tom, čo si myslí o lodenici).

Denis

- Môj prvý zážitok v lodenici bol dobrý. Tiger ma furt poháňal, že mám rýchlejšie pádlovať. Skoro sme sa prekotili a spadli do vody, ale bolo to v pohode.

Mafián

- Mám doučovanie a cez víkend mám lepšiu zábavu.

Jaro

- Ešte som tam nebol a raz som tam chcel ísť, tak pršalo.

Dominik

- Nezaujíma ma to. Podľa mňa je to hovadina.

Alan

- Myslím si, že je to dačo s vodou.

Adam

- Chcel by som ísť do lodenice. Dúfam, že ma Vojto neupotí.

Horolezec

- Keď som bol prvýkrát v lodenici, tak ma šupli hneď do kajaku a točil som sa ako Trabant na lúke (lebo si privrel trávu do dverí). Potom ma to trochu naučili a tak je to asi dodnes.

Môj prvý zážitok v zbore

Šarkan

- Môj prvý výlet bola šarkaniáda. Spoznal som veľa nových ľudí. Vyhrál som šarkaniádu. Amigo mi dal prezývku Šarkan.

Viktor

- Ako prvé ma zarazil hluk, ako druhé počet ľudí (veľa), a nakoniec atmosféra. V strede miestnosti sedel nenápadný Teoretik a predomnou sa zrazu objavili najnovšie fotky a bol to taký veľký výbuch, že som musel prísť znova.

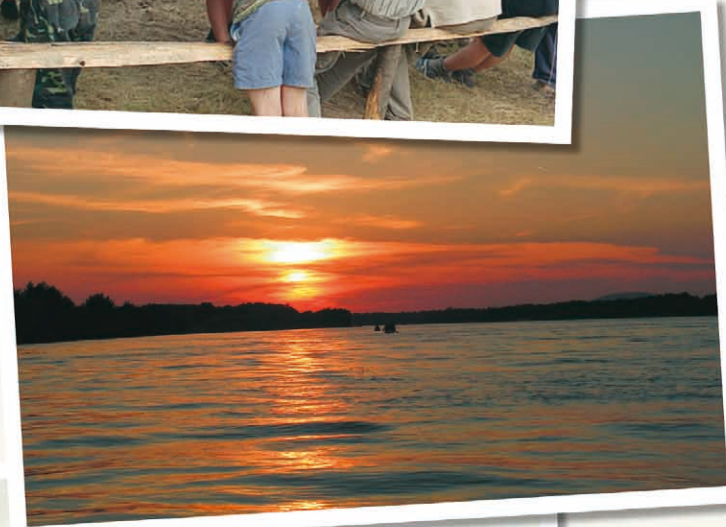

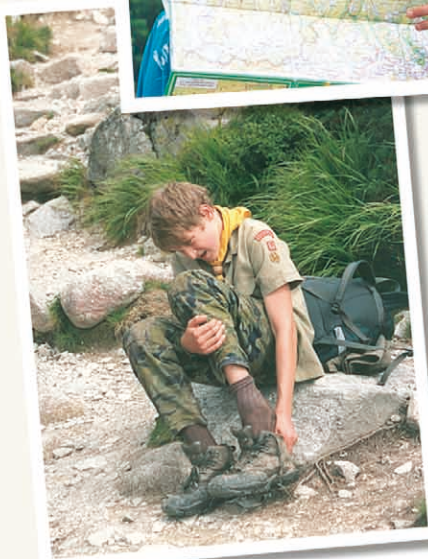

Slovenský skauting
113. zbor Modré hory
Farského 10
Bratislava
851 01

Kontakt:

Martin Benko

Farského 10

☎ 0905 582 396

www.modrehory.sk

113zbor@modrehory.sk

Foto:

Kresby:

Archív 113. zbor Modré hory

Pierre Joubert

Marko Čermák

Miroslav Schönberg

Vladimír Kováčik